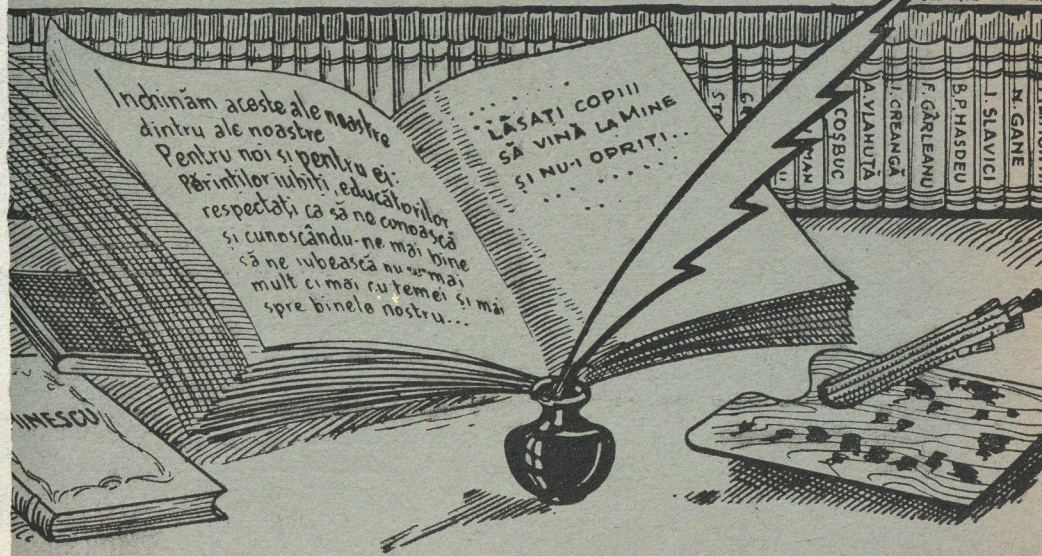
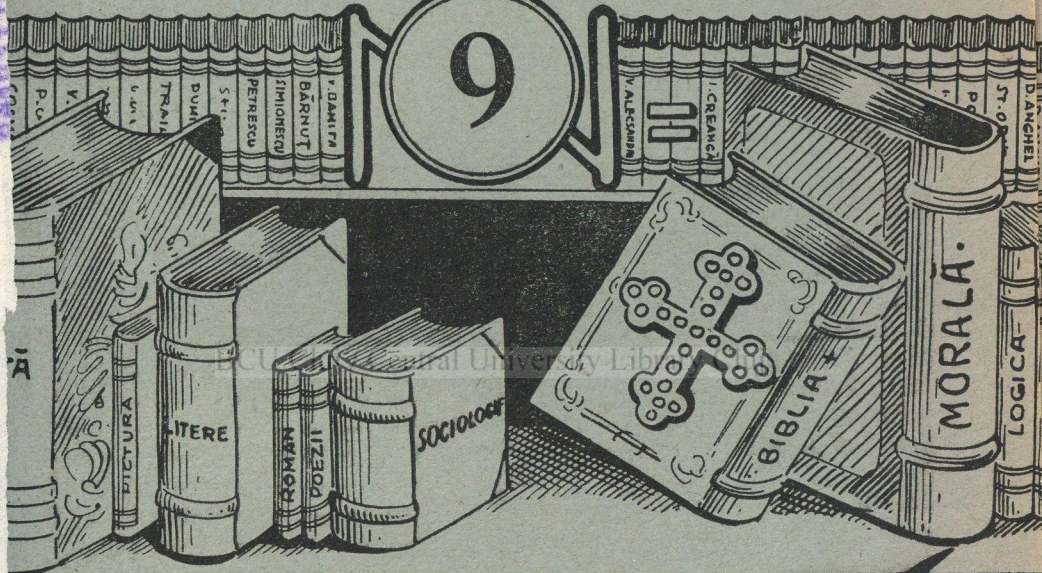

TARA VISURILOR NOASTRE

ORADEA - TIMIȘOARA

19

Indinam aceste ale noastre
 dintru ale noastre
 Pentru noi si pentru ei:
 Parintilor iubiti, educatorilor
 respectati ca sa ne cunoasca
 si cunoscandu-ne mai bine
 sa ne iubeasca nu numai
 mult ci mai ru temei si mai
 spre binele nostru...

LASATI COPILII
 SA VINĂ LAMINE
 SI NU-I OPRITI!

... ..
 Cu vesele glasuri de tinere firi
 Cuprinși de-amintirea străbunei măritii
 Spre soare ni-e gândul și mergem
 spre el
 Lumina ni-e ținta și binele țel
 Trăiască-ne țara și neamul.
 „Imnul studenților“

Cu dreapta nălțată spre Tatăl de sus
 Jurat-am pe tot ce strămoșii ne-au
 spus :
 Unire 'ntre frați și pe Domn să-l
 iubim
 Și altarul de jert'al națiunii să fim
 Și sufletul neamului nostru.

.....
 GHEORGHE COȘBUC

CUPRINSUL:

Augustin Cosma

C. Miu - Lerca

M. B.

Coustantin Ghiban

Gligor Băltat

Radu & Sibiu

Pălăceanu

Relu

G. Tobiasș

N. I. Brebenel

Maia Blstra

Păiăceanu

Leontida Dănilă

Relu

Stemy

I. Cernățanu

Liviu Olaru

P.

Vintilă Petru

Nelu Toma

Mihal Dumbravă

Gal

Lucia

Relu

Sandu Sabău

Titi Sârbu

I. Cernățanu.

P.

Ionifă Buftea

Mihai Molnar

G. Vlădoiu

Theo

Radu, Pălăceanu

G. C.

Trăiască ne Țara și Neamul și

Regele 1

Tică-Mică 3

Epigrame 3

Se 'ntorc vitejii 4

Pribeag 5

Epigrame 6

" 6

" 6

Didona 7

Toamnă tristă 13

Acatist 14

Epigrame 14

Ne cheamă munții 15

Epigramă 15

Norina 16

Intunecimi... .. 18

Epigrame 18

Autumnală 19

Toamnă 19

Hai moarte 20

Reflexi și reflexe 21

Epigramă 21

Regăsire 22

Alegorie 23

Toamnă 25

Epigramă 25

Icoane vechi 26

Pentru mai târziu 26

Melodie de vals 27

Sonet 27

Imi cântă 28

Din viața sburătorilor 29

Epigrame 31

Recenzie 31

Tara Visurilor Noastre

Anul VI.

Noembrie 1942

No. 9

Revistă literară pentru tineret. Apare lunar, afară de lunile de vacanță sub conducerea prof. Augustin Cosma, Timișoara III., Vadul Călugăreni No. 2

Trăiască-ne Țara și Neamul și Regele

Cu vesele glasuri de tinere firi
Cuprinși de-amintirea străbunei măriri
Spre soare ni-e gândul și mergem spre el
Lumina ni-e ținta și bine țel ;
Trăiască-ne țara și neamul.

II

Cu dreapta 'nălțată spre *Tatăl de sus*
Jurat-am pe tot ce *strămoșii* ne-au spus :
Unire 'ntre frați și pe *Domn să-l iubim*
Și-altarul de jertfa'al națiunii să fim
Și sufletul neamului nostru.

(G. Coșbuc)

Când am tipărit, în primul număr de apariție a revistei noastre, la 1 Dec. 1937, deviza ce o reproducem în fruntea articolului prezent ; când am crezut că e dreptul și datorința noastră de educatori ce trebuie să fim, înainte de orice, dacă vrem să mântuim ce e pe drum de a se pierde, viitorul neamului, reprezentat prin nădejdea lui de mâine copiii și tineretul ; când ne-am pus în fața sufletului nostru, ținta, spre care să tindem, datorință sfântă la înfăptuirea căreia să contribuim :

„unire 'ntre frați și pe Domn să-l iubim“ ;

Parecă am simțit toată destrămarea dintre fiii aceluiași neam, și ca o urmare huzurului atâtoră, pentru împlinirea visului de dragul cui s'au săvârșit și moșii și părinții“ ; parc'am simțit că generația împlinirii, pretinzându-se beneficiara jertfei tuturor, va

devesi și destrăma înfăptuirea veacurilor de veghe și jertfă ; am simțit că un neam nu poate trăi. nu se poate desăvârși fără un ideal ; spre înfăptuirea căruia să tindă, *mai ales atunci*, când împlinirea celor visate îi dau iluzia ajungerii pe piscul, de unde doar cobori se poate.

Pentru aceea am dat, în timpuri, când visul se credea împlinit, revistei noastre titlul : „Tara visurilor Noastre“. Aceasta mai ales pentruca să o știe și să o simtă cei pentru cari s'a pornit și scrie revista, copiii și tineretul neamului : că țara și neamului este cea și cel care *trebuie* să fie ; este cea - țara, și cel - neamul, *de desăvârșirea cărora va să ne apropiem* prin tot gândul, toată truda, toată jertfa dragostei noastre, de totdeauna.

Căci oricât pe plan orizontal un neam poate ajunge să-și considere visul împlinit : pe plan de adâncire și desăvârșire sufletească, rămâne *totul de împlinit*, totul de înfăptuit ; într'atâta, încât generația care nu va fi pătrunsă de cutremurarea acestui *tot* de înfăptuit pe plan spiritual : de dragoste de neam și Lege - va devesi și dăstrăma doar. ce-au înfăptuit înaintașii, și pe plan orizontal.

Am ținut mai ales *să punem în fața ochilor sufletești a tineretului*, care începea să se creadă că este, ceea ce doar, cu multă trudă și respect, jertfă și abnegație, și smerenie *va putea deveni* ; să-i luminăm să știe și să mărturisească cei cari vin, împreună cu noi cari ne ducem :

jurat-am *pe tot ce strămoșii ne-au spus ;*

Ca să știe să mărturisească, pentru a se mântui pe sine și neamul :
că sunt trup din trupul și suflet, din sufletul neamului ;

meniți prin ascultare, închinare și respect, față de cei ai cărora sunt, și ca origine, și ca tendință, și ca rezultat,

a o înfăptui, sau a o destrăma : *iubirea 'ntre frați ;*
a cărei condiție de înfăptuire, este : *respectul și iubirea de părinți*, părinții trupești și sufletești ai lor și ai neamului.

Dar pentru a putea înfăptui mântuitoarea unire 'ntre frați :
va pe Domn să-l iubim :

Domnul - Regele - fiind simbolul putinței de unire și înfrățire între toți fiii aceluiași neam ; sortiți sub înțeleapta și înțelepțita lui conducere, să-și împlinească tot ce un neam e chemat să înfăptuiască pe pământul strămoșilor și al lui.

Pentru aceea, închinându-ne steagul credințelor, nădejdelor și al dragostei noastre în fața Regelui nostru, Mihai I, îi dorim

și-i cerem dela Domnul Dumnezeu nostru și al părinților noștri: curățenia de gând a Arhanghelului al cărui Cinstit nume-l poartă și tăria de faptă a Voevodului viteaz și slăvit, a căruia faptă să o desăvârșească.

„Jurat-am pe tot ce strămoșii ne-am spus:
Unire 'ntre frați și pe Domn să-l iubim“.

Trăiască-ne țara și neamul și Regele.

AUGUSTIN COSMA

Tică-mică

Cântec pentru Sânziana

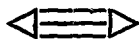
Auzi Tică, păpușică,
cât un porumbel de mică,
dar nespun, tu mi-ai spus,
oare cine te-a adus, —
dulce strop de bucurie,
caldă jucărie vie,
cu ochișorii tăi pe rouă,
stele de nădejde nouă,
pe cărarea-laptelui,
puișorul tăii, pui? —

M'a adus stârcu - bobârcu,
pe roțițe fără spițe.
din o lume fără nume,

când prin nori și când prin flori,
rătăcit de nouă ori...

Vis, în leagăn lului,
zorii te-au împlinit,
când mi te-au vestit cocoșii...
și-ai venit cu toți strămoșii,
din iubire și țărână,
să pornim cu ei de mână.
Iar, când drumul ne desparte,
du-ne, Tică, mai departe —
și ne samănă pe toți,
să rodim în strănepoți.

C. MIU LERCA

Lui Buftea

Vedeți singur a adus
Ultimele știri streine
După vizita 'n Parnas
Muza la cam, dus de nas
Și de-atuncea doarme dus.

Lui Liviu-Clariu, pentru
bidigonia lui

Auzind al goarnei sunet,
Fu puțin cam speriată;
Însă de-atunci găza-i precaută
Și'n urechi își ține vată.

M. B.

Se'ntorc vitejii

Se'ntorc vitejii din aprigele lupte,
 Pe străzi se'nalță sunet de fanfare,
 Intregul suflet românesc tresare,
 Pe brațul lor de fier sunt astăzi rupte
 Ale robioi lanțuri seculare,
 Se'ntorc vitejii din aprigele lupte
 Cu fruntea sus cu ochii plini de soare.

Cununi de lauri le umbrește calea,
 Și mamele cu flori de crisanteme,
 Duioose stau în prag ca să vă cheme,
 Voi bravi flăcăi ai jertfelor supreme,
 Ce-ați șters pe'ntinsul țării toată jalea.

Așa a fost românul tot deauna
 Un stâlp înfipt în glia lui străbună,
 Nu l-a clintit nici când nici o furtună,
 Cu scumpul sânge a'mpărtășit întruna,
 Pământ robit de ură și minciună,
 Așa a fost și fi-vă'ntotdeauna
 Un stâlp înfipt în glia lui străbună,

Ei și-a luat în piept destinul greu,
 Ținând c'o mână plugul pe ogoare,
 Cu cealaltă spada scipitoare
 Și-a apărât de hoardele barbare
 Moșia și credința'n Dumnezeu.

Iar azi la Prut la Nistru și Odesa,
 Tu cel mai asuprit dintre popoare,
 Ți-ai scris cu sânge visul ce te doare
 Dușmanul tău de veacuri înțeles-a
 Ce greu lovește cruda răsbunare,
 Nu te-a oprit nici Nistru, nici Odesa
 Căci pieptul tău e stâncă arzătoare.

Ingenunchiată-i hidra bolșevică
 Dar oțelește-ți brațul mai departe,
 Ostaș român nepăsător de moarte

20. IX. 1942

St. GHIBAN C-TIN
 Reg. C. A. G.

Pribeag

M'a'nfiorat o clipă cu chipul argintiu
 Ca floarea'norată sub razele de soare
 Surusul ei mi=apare și-acum atât de viu
 Mă urmăresc și-acuma priviri luminătoare

Pluteam purtat pe aripi de vis trandafiriu
 Cu capul plin de gânduri și-un nume de iubită
 Iar lumea cea de ghiață cu tristul ei pustiu
 Părea-mi de farmec plină, cu stele înflorită

Pe nicovała vremii ciocanul cade rar
 Iar gingașa făptură deloc nu se arată
 Zadarnic o tot caut în umbletu-mi hoinar
 Cu ochi pierduți în neguri, cu frntea'norată

O întâlnii odată. Ce vis amăgitor!
 Abia mă recunoaște ca pe-unul oarecare!
 Cui să desvălui oare timidul tău amor
 Când ea la toți aruncă priviri curtenitoare?

Vezi, dânsa-i încântată când plin ești de umor
 Și-o faci mereu să rădă de glume pipărate,
 De i-ai vorbi atunci de-adâncul tău amor,
 Ar râde și mai tare cu gene'nlăcimate

Deaceea altădată nu fi prea visător,
 Clădind palate'n aer din razele de lună
 Aproape mai pe=aproape șoptește-i de amor
 Și fii cât poți mai abil, alege cale bună.

Căci a iubi ea știe, așa în felul ei
 Dar nu s'o porți prin stele, pe culmi amețitoare
 Doar dânsa e femee și toate sunt femei
 Și-i greu să urci cu tocuri înalte la picioare

Rătăcitor prin lume cu sete de amor
 Am căutat zadarnic copila cea visată
 Și-acum răpus de boala iubirii mă cobor
 În negura durerii cu inima sfărmată

EPIGRAME

Lui Olaru, în legătură cu o
epigramă adresată unui student
dela Academia de Muzică

Cică'njură'n „si major“
Ăla de-i cu capu'n nor.
Epigrama de-ți citește
Cred că'njură... românește.

Redacției Revistei „Țara“, un
mijloc sigur de a câștiga o
mie de lei...

Deși punga-mi ușurez
Eu la „Țara“ m'abonez
Și mai dau în plus o mie
Dacă Liviu nu mai scrie.

Direcției Academiei de artă
dramatică, un avertisment bi-
nevoitor...

Dacă-i talentat la dramă
Precum este în epigramă,
N'ar fi bine pentru voi
Să-i dați banii înopoi?

Însfârșit, o provocare pentru
numărul viitor. Totodată invit
pe Nana, Nunu, Tobias, Buftea
și pe toți cei „impunși“ de Olaru
să vie la match și să-mi facă
„Galerie“...

În rundul unu, ești convins
Că net la puncte te-am învins
Și-ți garantez că'n rundul doi
Fac nasul „muzei“... baraboi.

RADU - SIBIU

Autoarea bucății „Sara“

Lui Liviu Olaru

Un țăran, un car cu boi
Zăpușala lui „Cuptor“
Soare, cald și-i vai de noi
Și de bietul cititor.

Ce tot arunci cu ace boante!?
Degeaba'n țintă ai lovit.
Îți dau un sfat: ca să înțepe,
Să le mai dai la ascuțit.

PĂLĂCEANU
V. I. M. V.

RELU L. M.

DIDONA, tragedie

EPISODUL I

CARTHAGINA ; Se vede țărmul mării frumos pietruit cu minunate cărămizi smălțuite.

Lângă mal, un templu se înalță ; mai departe se vede o scară monumentală ce duce la palatul regal. În fund se zărește orașul cu clădirii printre palmieri.

Diminează ; câteva corăbii stau ancorate în port.

DIDONA : Veniți, veniți în grabă, femei cartagineze

Lăsându-vă sălașul ce odihnește trupul

Și somnul ce pe-o noapte înlătură sclavia !

CORUL : Dece, stăpână, astăzi ne chemi așa de vreme

Când încă bunul soare n'a străbătut văzduhul

Și când e dulce somnul ce picură din stele ?

DIDO : Zadarnic gurii mele a-și spune să vorbească

Căci - biata va rămâne mereu neputincioasă ;

Zadarnic caut vorba ce ar putea începe

Ori plânsul care singur, v'ar lămuri mai bine.

CORUL : Ce boală e aceea ce-ți tulbură odihna ?

DIDO : Nu vreau ca duioșia ce m'a pătruns, să stoarcă

Din ochii voștri lacrimi ori strigăte din piepturi,

Precum nu vreau ca cele ce sunt copile încă

Să tremure când gura-mi rosti-va aste vorbe.

Voiu sta mai la o parte cu cele ce trecură

Prin patimi și necazuri și astfel știu ce-i plânsul

Gândind o vorbă bună, ori leac pentru Didona !

CHORUS : Grăbește-te și spune.

DIDO : Femei, presimt cu spaimă

Că aripa vicleană a sortii mă lovește

Ca pasărea de pradă, ce străbătând văzduhul

Târcoale dă în jurul sârmanei turturele...

CHORUS : Vai, vai, regina noastră !

DIDO : Dar ascultați, azi noapte,

Când slavele de pază în juru-mi ațipiră

Și singură de veghe ședeam în toată casa

Avui o arătare...

CHORUS : Regină, lasă plânsul

Căci sufletele bune, împărtaşind durerea

Îți vor aduce poate, puțină ușurare !

DIDO : Părea că din cetate, se iscă o furtună

Mai mare ca oceanul, mai repede ca focul,

Ce-și face loc prin case, taverne și palate

Culcând în cale-i arbori, stricând grădini și temple ;

Năvalnici nori în goană, îmbrățișau pământul

Și se 'ntâlneau cu fumul ce se 'nălța din flăcări,

Ca sufletul cetății ce părasea ruina . . .

Iar mugete cumplite, venite dinspre mare,

Amenințau năpraznic isvoarele vieții.

Din cer, ca o cascadă se destrăma potopul :

Torente de lumină, detunături grozave

Înlănțuiri ciudate, de fulgere pripite,

Fantastice ecouri și multe, pe cari ochiul

Le scapă din vedere, îmi ațâțară spaima.

Frumoasa Carthagină gemea sub cataclismul

Ce se sfârși când totul zăcea în nemișcare !

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Printre ruini, - hiene scurmau ciolane arse

Ori cranii desfundate, prin cari amarnic vântul

Trecea ca o sfidare . . .

Nepăsător pustiul împrăștia nisipul

Acolo unde falnici crescură chiparoșii . . .

CHORUS : O, dar privește 'n juru-ți :

Nici trăznetul cel aprig, nici secetea, nici plaga,

Nici largurile mării ori fiarele pădurii

Nu pot să stăvilească viața Carthaginei !

DIDO : . . . Dormea adânc pustiul, pe unde altădată

Lăsau făculă umbră de frunze palmierii.

CHORUS : Dar vino-ți iar în fire !

DIDO : Funesta povestire mă ține strâns în ghiare,

Pe voi vă văd alături și totuși o pornire

Imi spune că străine de mine sunteți toate.

CHORUS : Aduceți flori - surate - aduceți flori pe brațe

Impurpurate roșii ori galbene de aur,

Albastre ca și ochii ori albe ca obrazul .

Frumoasei noastre doamne !

DIDO : O ramură de ficus . . .

CHORUS : Aromele vor arde, alunecând spre tine
 Cu brațe ușurele de fumuri fermecate.
 Clocotitorul sbucium va amorți îndată
 Iar liniștea pierdută o vei găsi în tine
 Dormind între miresme ca 'ntr'o grădină sfântă.

DIDO : Înșelător e somnul : . . .

CHORUS : Hașiș, hașiș, surate !
 Balsamuri minunate ori beuturi plăcute
 Din buruieni ascunse ori frunze fermecate !

DIDO : Aduceți vrăjitoarea bătrână din Chaldea !

CHORUS : Privește-o e alături . . .

DIDO : Desvâlue, - femeie, - misterul artei tale,
 Și 'n vorbe cumpănite, cu multă 'nțelepciune
 Desleagă tu enigma ce 'n ochii noștri plânge !

VRĂJITOAREA : Acel ce vise noaptea în taină ne trimite
 De bună seamă are putere peste lume.

DIDO : De-aceea vreau crezare să dau soliei triste.
 Iar tu ai datoria să nu-mi ascuzi nimica.

VRĂJITOAREA : Regina Carthaginei, ascultă tu întâia
 Și voi femei, o vorbă să nu lăsați să piară
 Căci toate sunt mai scumpe ca aurul și apa,
 Acum îmi pierde glasul . . . și ochiul se închide
 Un aprig vânt mă cheamă . . . un spirit rău mă duce
 O tulbure cetate zăresc . . . o văd mai bine
 Dar vine vântul aspru și 'n zare o destramă . . .
 Zăresc o apă mare, întinsă ca tăcerea
 O mare fără margini odată se ivește,
 Se-apropie . . . și totuși nemărginita zare
 Mi-o fură dinainte și strâns o 'mbrățișează
 Din cer se lasă parcă o pasăre de pradă
 Ce 'n largi rotiri deschide aripile-î vărgate
 Și-apoi domol sărută sărata mării față.
 Tăcere ! . . . totul piere . . . a fost o amăgire . . .
 Dar iată văd cetatea — o sfântă arătare !
 Cu temple și palate spre soare ridicate ! —
 Orașul plin de lume și plin de bogăție,
 În care zi și noapte câștigă negustorul,
 În care vin corăbii din largurile lumii,
 În care-aleargă sclavii trudiți, cu pielea neagră
 Și bietele negrese frământă aluatul . . .

Sublimă nălucire! Poporul de prtn case
 Se strânge în piețe și-apoi cu vuet mare
 Spre templul sfânt aleargă, la preoții ce cântă
 Ori sclave ce danseaza; e mare sărbătoare...
 Acolo pe altarul încins cu flori și frunze,
 O jertfă se aduce...

CHORUS: Ce fel de lighioană?

VRĂJITOAREA: Ah, văd bine, că jertfa nu e alta
 Decât o porumbiță cu-aripile tăiete...
 Deschideți-vă ceruri... încep să dorm... mi-e bine
 Lăsați-mă, un spirit mă cheamă. (ese)

DIDO; Dați-i pace.

Din toată prorocirea, n'am înțeles o vorbă!
 E poate prea gândită și prea meșteșugită.
 Aceste vorbe goale nu cred ceva să'nsemne,
 Nici pasărea de pradă, nici marea nici altarul,
 Și nici mă bat cu firea să pot a o 'nțelege.

CHORUS: Nu ne-a mințit bătrâna!

Azi porțile de aur, a templului de-alături
 Se vor deschide lumii, cu cântece și jertfe.
 (Didona și Corul, ies)

* * *

ENEAS: Azi cerurile toate trăiesc prin tine, Joe,
 Iar lumea mărginită, prin tine viețuiește
 Frumoasă zeitate, ce 'n veci mi-ai stat alături.
 Lăsând demult pământul cel sfânt al țării mele
 Lăsând frumoasa Troie, părinții mei și frații
 Cei cari scăpat-au poate de spadele dușmne
 Venii pe alte țărături și 'n alte părți de lume
 Și nu știu de norocul prielnic o să-mi fie.
 Văzui murind vitejii arcași ai țării mele
 Văzui cum fuge Paris cel laș ca o femeie,
 Pe inimosul Hector văzutu-l-am cum moare,
 Și-apoi întreg orașul căzut prin grea trădare
 Cum arde ca o torță.
 Nu pot să uit iubirea cu care tu zeiță
 M'ai însoțit oriunde pe mine muritorul,
 Călăuzindu-mi pașii spre locuri fericite.
 Tu printr'o sărutare ai îmbunat furtuna
 Și printr'o mângâiere ai descrețit oceanul

Corăbiilor noastre deschis-ai drumuri drepte
 Și 'n inimi răsădit-ai plăceri îmbelșugate!
 Cutreerat-am lumea și ținta e deparfe!
 ...Iar drumul greu îmi pare...

* * *

Azi noapte, pe când somnul mai greu era ca piatra
 Prin vis văzui zeița cum vine liniștită,
 Și-mi stă așa alături; o cunoscui îndată
 Și o privii la rându-mi fără să zic o vorbă
 Intr'un târziu - divină - se apropie de mine
 Și-mi spuse la ureche: „Enea, tu, copilul
 Ce 'n veci îți port de grijă, ascultă-mă acuma
 Și dacă vrei să-ți meargă în viitor mai bine,
 Să lași îndată casa Didonei și orașul
 Ce te unește 'n taină și alături de tovarăși
 Nemaiprivind în urmă să pleci în largul mării“
 Ah, simt câtă dreptate ascunde astăzi sfatul
 Pornit dela o mama...; sunt gata de plecare
 Dar cum putea-voi oare lăsa pe cea asemeni
 La chip ca o zeiță, regina Dido? Poate,
 Frumoasa zeitate știa de blânda Dido
 Căci iarăși lângă mine venind, așa îmi spuse:
 „Enea, fără milă să pleci la țarm îndată,
 Iar cât despre regină, în grija mea e totul“
 Așa că-mi mai rămâne ca să-mi vestesc amicii
 Și-apoi un vânt prielnic spre larguri ne va duce.

* * *

O, voi ce nu cunoașteți a inimei văpae
 Puteți să-mi stați departe, căci nu e foc în lume,
 Să mistuie mai tare, decât acel ce'n suflet
 Il am pentru aceea ce'n candida-i iubire
 Sacrifică și cinstea și liniștea și legea.
 O lumea, o destinul, sunt crude ca tiranii
 Cu cei ce-și pun nădejdea adeseori în ele.
 Nu pot să calc cuvântul divinei mele mame
 Se cere mai degrabă să-mi calc întâi pe suflet.

*

Dar viața cum va pare, Didona, fără tine?
 Pe cer același soare frumos o să se sue?
 Va fi un cer? o mare? Aor fi cetăți și ape?

Păduri nestrăbătute și păsări sburătoare?
Va fi o zi, o noapte?

Incet îmi pierd nădejdea în visurile toate;
M'a părăsit elanul ce m'a trimis încoace
Fugând ca un netrebnic din sfintele ruine
Acea dorință vană a fost o năzărire,
Prea slabă prea săracă, s'o mai păstrez în mine!
Mișelnică și rece, o proprie povară,
Tu inimă vei pare în piept de azi încolo
Ca pe un mare doliu te voi purta ori unde.

Deci merg să dau de știre plecarea'n astă seară,
Din ordinul zeiței, să știe toți bărbații
Că un blestem amarnic oriunde ne'nsoțește!

DIDONA (urmărită de fantoma lui Siceu)

Ai milă de femeia care ți-a fost soție!
Ah, - lasă-mă - sunt slabă, de visuri chinuită,
Văd sângele pe față, pe mâini, pe piept... scăpare!
Cu ce sunt eu de vină că azi îmi stai alături
Abia ca o fantomă și nu ca om?... Mă doare
Durerea ta; ai milă și nu privi spre mine.
Vai, inima zdrobită de prima mea iubire
Acum se consolează... tu ce mai vrei, străine?

(umbra face un gest spre ea)

Săriți, femei de pază, - pe zei, stai la o parte,
Căci, propria mea umbra acum mă înspăimântă.
Tu poți să plângi, Didonă, să plângi o viață întreagă
Căci tot nu poți să sature pe-acest bătrân atroce...
O, piei, bărbat sinistru, nălucă, arătare,
Cu fața fără sânge, cu ochii fără viață.
Oh, sânge diabolic... ce mâini, pe piept pe față
Dihanie, - ascultă și pleacă - ce miasmă
Din gura lui se'nalță? (umbra ese)
O, groaznică enigmă, fatală și tăcută
Imi stai acum în față, presimpt dureri ciudate...
Un vis, o tălmăcire și o fantomă vie!

(Sfârșitul primului episod)

GHEORGHE TOBIAȘ
cl. VI. lic. Beuș-Oradea

Toamnă tristă

Frunza cade
 Vântul bate
 Plouă des
 Și toamna vine...

Frunza viței ruginește
 Teii-și scutură podoaba,
 Doar un trandafir surâde
 Stăpânind singur grădina

Pe ogor muncesc plăvanii
 Indemnați de-o vorbă bună:
 Hai Ioiane că ne-ajunge
 Mâini-poimâne toamna lungă

Fagul bătrân își înalță
 Către cer golașe ramuri,
 Fug din codru cântăreții
 Pribegînd spre alte plaiuri

Singuri brazii mai păstrează
 Tot mereu aceeași haină
 Să primească mohorâta
 Și prea trista Doamna Toamnă.

Nourii grei se-adună'n zare
 'negrind cerul străveziu
 Ca tristețile amare
 Peste sufletu-mi pustiu.

Vântul bate
 Cade brumă
 Și e frig:
 De-acum e toamnă.

N. I. BREBENEL

Acalist

către *Liviu Olariu*

MUSCA (pentru Buhaiu)

„Maestre scump, coleg în dramă,
Trimite-i un costum să figureze :
De când cu glasul de-aramă
Timpanu-i incapabil să vibreze

Aibi milă cum ți-e inima de blândă!
Pentru a noastră veche prietenie
Ascultă astăzi vocea mea rugândă :
Pe Nunu scapă-l de... găzofobie!“

BVHAIUL (pentru Muscă)

„Boerule, tovarăș în cântare,
Sunt invalid și ea necaz îmi face :
Dă-i un cornet acustic cât mai mare
Și cântă-i ca de leagăn : poate tace.

Dacă nu poți, atunci ca mângâiere
Incearcă și șoptește-i cât mai lin,
Că e drăguță, că-i vei da chiar miere
Și grabnic să-i trimiți un... somnalin.

Nicicum de nu reușești, nu-ți face sânge rău
Ci ia și tu de somnalin o doză!
Să tacă, urcă musca în capul tău
Și veți dormi ferice'n... simbioză!...

MAIA BISTRA

Bistrei pentru „Fulgi“

Lui Titi

Ai plămădit un vâlmășage
De eterice imagini
Și ai reușit pân'la sfârșit...
Să umpli două pagini

Ți-am mai făcut o epigramă
Și-acum un an îmi pare mie :
Dar ai tăcut. Mă mir de ce
Nu vrei să taci și'n poezie?

PALACEANU V.L.M.M.V.

M. ROMY

NE CHEAMĂ MUNȚII... HAI CU MINE ANA...!

Invăluți în neguri munții plâng
Refrenul unui cântec de demult,
Tu nu mă vezi cum tac și îl ascult
Și cum pe gene-mi lacrimi se strâng?...

Fugare în trecuturi clipele se pierd
Și eu rămas cu dorurile mele
Le 'mbrățișez, trăiesc și plâng cu ele
Și'n visurile mele te desmierd.

Tu treci răsând pe-a gândului cărări,
In ochii tăi străluce primăvara,
Iar într'ai mei se odihne-te seara
Noianul amintirilor de eri.

— — — — —
Invăluți în neguri munții plâng
Și brazii azi ne cheamă înapoi
Să rătăcim prin codri amândoi
Să-ți mângâi părul, brațele să-ți frâng...?

Să ne oprim la margini de poiană
Și iarăși să pornim pe munți, hai-hui
Și să ne poarte vântu'n voia lui...
Ne cheamă munții... hai cu mine Ana...!

LEONIDA DĂNILĂ

Unei duduî îndrăgostite, care
vrea să se sugestioneze că nu-i.

Suspinând pe sub castani
Zici: „îndrăgostită nu-s!”
Oare dinții-ți sunt de lapte,
Sau sunt strugurii prea sus?

RELU Lic. Militar

Norina

(fragment)

A apărut pe neașteptate, ca o străfulgerare de lumină, într'oză posomorâtă de toamnă, ca o doină dulce ce coboară pe povârnișurile de munte în liniștea înserării. A venit sglobie scuturându-și capul buclat și strângându-mi mâna, a ridicat ochii ei umezi de căprioară speriată spre mine. Era atâta veselie în ochii ei în care jucau două lumini mici ca două steluțe strălucitoare dintr'o noapte de Mai, încât am coborît fără să vreau capul, ca să nu vadă tristețea din ochii mei.

Veselia ei era un adevărat balsam pentru rănilile mele sufletești. Mână în mână, coboram împreună alele umbrite de tei ale colonacului și ne opream pe o bancă, de lângă lacul ce face hotarul de răsărit al moșiei. Aci apărați de razele ferbinți ale soarelui, îmbătați de parfumul teilor, ascultam sorbindu-i fiecare cuvânt. Câteodată ne așezam sub o salcie, ce săruta cu crengile ei oglinda apei și priviam la undele ce le făceau picăturile de apă, ce alunecau leneșe depe ramuri înapoi.

Stam așa unul lângă altul, fără să scoatem o vorbă ascultând murmurul unui pârâu din apropiere, zgomotul sacadat al picăturilor de apă și discuția aprinsă a câtorva păsări guralive, ascunse în frunzișul bogat al teilor.

Iubeam la ea veselia, sinceritatea și inocența ei. Iubeam căpșorul acela mic, buclele castanii și ochii ei calzi și umezi, în care stelele picuraseră un strop din aurul lor. Nu îndrăznisem însă să-i spun ca să nu o speriu. Mi-a venit în ajutor o noapte de August.

În casă era cald. M'a rugat să ieșim în parc. Era una din acele nopți liniștite de August. Nu mișca nici o frunză. Doar țârâitul greeilor și murmurul pârâului, ce sălta de pe o piatră pe alta făcându-și drum spre lac, tulburau liniștea parcului.

Ne-am dus la locul nostru obișnuit de sub salcie. Cu toate că luna nu răsărise încă, în parc era lumină. Acea lumină atât de caracteristică luminilor de Mai și August și care îmbracă totul în feerie de basme, transformând tufișurile în hidre, iar copacii în smei.

Prin iarbă licuricii par a fi bucățele mici din stele. Sunt așa de mulți încât pajiștea pare a fi presărată cu nestimate. Ne-am așezat unul lângă altul la malul apei. Ma luat de mână. Nu știu de ce, dar la atingerea mâinii ei moi și catifelate, am simțit un fior

străbătându-mi tot trupul. Dece m'am cutremurat? M'a luat doar și altădată de mână. Astăzi însă atingerea mâinii ei era altfel ca altădată.

Am privit apoi spre lac. Pe celălalt mal o pată roșie anunță răsăritul lunii. Incet, maestos, s'a ridicat din lac regina nopții. Mare și roșie, o adevărată lună de toamnă, se oglindea pe întinsul liniștit al lacului, îmbrăcându-l în purpură. Apoi, pe măsură ce luna se urcă mai sus, lacul își schimbă culoarea. Acum e de argint. Din spre celălalt mal începe să adie o boare răcoasă, aducând cu ea parfum de fân cosit.

Norina se apropie de mine.

Cerul e plin de stele ce sclipesc întocmai ca cele două luminițe din ochii ei.

O rază, fir de argint din caerul lunii, străbătând frunzișul, vine să se joace în părul ei, învălindu-i capul într'o aureală ca acelea din tablourile lui Tiziano. De pe bolta smălțuită s'a desprins o stea, dără lungă, roșatică, arată drumul pe unde a trecut cu o clipă mai înainte.

— Te-ai gândit la ceva Mimi?

— Da.

M'am gândit că ar fi bine ca timpul să se oprească în loc, pentru ca noi să fim mereu împreună așa cum suntem acum.

— Nu ți se pare că ceri prea mult? Sunt așa de obosită și nu vreau să adorm. Vreau ca fiecare clipă a acestei nopți să-mi rămână întipărită în minte. Fără să vreau i-am șoptit numele. Norina, ce plăcut sună pentru mine mumele acesta! A ridicat capul. Incet, încet fără să ne putem stăpâni capetele noastre s'au apropiat.

Luna, curioasă, a trecut prin frunziș și privește doi copii îmbrățișați. Greerii acompaniază cu țârăitul lor o privighetoare, care a început să-și depene vraja într'un tufis din apropiere. Licuricii, stele, terestre, strălucesc ca briliante aruncate prin iarbă. În depărtare se aude râsul cristalin al pâraului. De sus de pe cer se deprinde o stea. O lacrimă cerească de înduioșare. Două suflete se găsiseră.

STEMY

Cl. VIII șt. C. D. Loga.

Intunecimi

Noapte'n cer
De ninsoare
Stelen' ger
Lucitoare
Un noian de ape grele
Aurite.
Peste visurile mele
Ruginite...
Isvoraș cu apă lină
De lumină

Cristalină,
Floricele de mohor
Nasc și mor
Și mă dor
...Bunule inger
Mi-ai fugit...
Pentru tine sânger
Amăgit.

I. CERNĂIANU

EPIGRAME

Lui „P“ la poesia „El“

*Că doar cu urechea stâng'auzi
Și cucu vezi o poate ști..
Cred că nu pe mine m acuzi
Când spun că tot cu stânga... scrii..*

Lui Mircea Bena la schița „Satul“

*Sa mai strengărit și vaca,
Nu i-ar mai fi de deochi...
Te pomenești că într'o zi
Ți-o mai trage și din ochi...*

Lui Nestor Prisca la: „Simfonii nocturne“

*Țitlul nu e potrivit
Și ai să vezi că-mi dai dreptate
După legile'n vigoare,
Nocturnele-ți sunt...camuflate...*

Dlui Prof. Aug. Cosma dir. revistei „Țara Visurilor
Noastre“, care s'a gândit să schimbe coperta revistei.

*Văzând că schimbați coperta
Ma gândit adeseori
Că ar fi cu mult mai practic
De-aft schimba pe... scriitori*

LIVIU OLARU

Autumnală

Codrii stau pustii și goi,
Frunza li se scutură,
Și pe drumuri cu noroiu
Vântu 'nctet le flutură.

A 'nceput de-o săptămână
Ploile să cadă
Ritmic stropii se îngână
Ca într'o cascadă.

Iar în parcul amorțit
Vântul frânge ramurile.
Plânge-un vrăbioiu sburlit
Că i-au plecat neamurile...

Nori de vată, deși, se duc
Sub cerul albastru;
Am rămas iar singur cuc
Ca și un sihastru.

P.

Toamnă

Nori grei, de plumb, alunecă neauzit peste lume;
Pășesc gravi și muți la o nevăzută 'ngropăciune
Și plâng, nu ca noi oamenii în batistă,
Și fața lor nu-i studiată în oglindă
Ca a noastră ~ tristă...

Pe străzile orașului mic și uitat ca un fapt divers,
Pe străzile orașului gol și trist ca un portret șters,
Iși storc norii ochii, izvor nesecat de lacrimi...

~ Dumnezeule, mă înspăimântă cenușiul

Ce s'a pus între mine și Cer!...

Un ciob din oglinda ta de-azur, Dumnezeule, cer,

Un ciob, numai unul, arată-mi!...

VINTILĂ PETRU

absolvent de liceu „Traian Doda”

Caransebes

Hai moarte

Imi cresc sub pleoape mugurii tăcerii
 Și 'nfloresc lacrimile mărgăritare albe
 Gândul fuge undeva pe frunzele durerii
 Să-mi inflorescă păcatele'n salbe.

Sufletul bate izvor între rupte maluri
 Și caută 'n mine cararea lui mută
 Aleargă din lutu-mi spre cerul de daruri
 Se'ntoarce în mine cu versuri durute.

În mine nicio taină nu mai mare,
 Toate își au sfârșitul în început
 Și dacă uneori vreau să le dau deslegare
 Parca fug din mine și mă simt mai lut.

Numai noaptea îmi spune că sunt al meu.
 Atunci mă ia luna în castelul ei
 Și urc așa pe drumul robilor greu,
 Curat și de culoarea florilor de tei.

Se cerne'n mine tinerețea ca o ploaie
 Și plâng după ochii zilelor de ieri.
 Gem în mine gânduri lespezi greoaie
 Că'n Toamna mea n'or să mai crească primăveri.

Cu dinții infipți în ziua de azi poate
 Uitându-mă la lume ca la o floare de gutui
 Pe drumul ce sue din viață spre moarte,
 Eu am rămas la marginile lui.

Hai moarte soră pe același drum,
 Să-ți spun povestea venirii tale reci.
 Nu vezi cum mușcă din mine vremea-acum?

NELU TOMA
 lic. Mil. M. V.

Reflexii și reflexe

Mă întreba cineva odată: de ce țin eu atât de mult la formă în poezie?

Sărmanul! Nu știe că miezul fără coajă putrezește.

Sunt atât de sărac!... Nici inima chiar nu mai este a mea:

Oare când Dante spunea că pe poarta infernului scrie: „...lasciate ogni speranza voi che intrate“, oare n'a înțeles el în foc de infern: iubire? ...

Vieța nu-i decât o poezie monorimă.

A traduce nu înseamnă a înțelege un text într'o limbă străină cuvânt de cuvânt. A traduce înseamnă a trăi clipele povestirii întocmai așa cum autorul le-a trăit. De-a aceea, de multe ori sarcina traducătorului este incomparabil mai grea decât a scriitorului.

De multe ori însuși poetul nu-și înțelege versurile: el nu e decât un instrument:

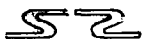
„Attendons le souffle suprême ...“

Poetul nu este nimic altceva decât un traducător.

El simte, se emoționează. Acest impalpabil îl traduce în cuvinte: poezie lirică. Dacă-și traduce percepțiile vizuale, e pastel.

Iar dacă nu e traducător, dacă nu-și poate traduce sentimentele, — nu e poet.

MIHAI DUMBRAVĂ.

Epigramă

Fragmentului „Țipăt“
al lui „Relu“. Lic. Militar.

„Țipăt“=ul tău, Relule,
Speriașe Muzele ...
Și lăsându-le'n neștire
N'au venit să te... înspire.

GAL.

Regăsire

- Vieața mea e un cântec ce murmură sau răsună după variația notelor ce-l compun.

Departa în mijlocul brazilor și pădurilor ce le-am colindat mi-am cântat durerea, dragostea și speranța. Ecoul îmi răspundea plin de nostalgie dorului din cântec, și unica ființă ce mergea alături de mine plângea fără să-și dea seama. Am văzut roua din ochii ei, ai singurei prietene ce am și i-am spus:

- „Eu și cântecul uneori ne contopim, și atunci eu sunt cântec și cântecul sunt eu“.

Nu cred că n'a înțeles însă nici nu-i ceream, căci ea nu știa ce știam eu. Ea nu te cunoștea pe tine.

Am plecat de-acasă să scap de dorul tău și peste munți și dealuri ei m'a cuprins mai rău. În pomi, în flori, în valuri de lumină, zăream un „ce“ din tine, o amintire dulce, dar plină de suspine.

Am colindat într'una sperând că prin - a merge - voi face să dispară durerea înlocuind-o cu veselie, dar n'am reușit; și a ieșit cu totul altceva: melancolia.

În mijlocul luminii și-a razelor de aur, am căutat să uit, să uit și să visez înainte la vremile trecute, la cel „odinioară“; și-am reușit, dar deșteptarea fuse zguduitoare.

Să nu mai fim noi prieteni? Să nu ne mai iubim? Dar e cu neputință! Ne leagă o putere ce n'o putem desface decât cu mari regrete. Și eu nu vreau regrete.

Iubitul meu te simt, te simt în tot ce mă'nconjoară, și foarte des pe buze se stinge-un zâmbet și-un nume.

Când m'am întors acasă, am găsit scrisoarea ta, pe care o așteptam... Da! Fiindcă știam că-mi vei scrie, că ai să fii mai bun ca mine și nu mă vei lăsa să sufăr.

Scrisoarea ta mi-a adus dangăt sfânt de clopot, parfum de tei și regăsire.

Mi-am regăsit sufletul, mi-am regăsit dragostea, m'am regăsit pe mine prin slova ta.

Soarele dragostei noastre a răsărit din nou, mai viu, mai luminos... mai plin de bucurie, de viață, de fericire . . .

LUCIA

Alegorie

Cântec nou pe aceleași coarde

Au adormit castanii 'n poala lunii. Acelaș castan, aceeași jună, amândoi bătrâni, dar așa de tineri în primăvara lor, așa de alți în noaptea de Maiu, că nu știi de-s albiți de bătrânețe, sau sunt în cea dintâiu primăvară a copilăriei lor.

S'au logodit castanul și luna și-s uniți prin tinerețea veșniciei lor. N'au fost alături niciodată : o zeiță și un muritor ?

Totuși, se cunosc, sunt veșnic împreună.

Ea-i trimite cunună de raze, el își înalță florile până la ea, candelile pe un altar pe care l-au reclădit toți, din vechimi ancestrale, și-l vor clădi mereu dealungul anilor.

S'au cunoscut în nopțile senine, când lună-și tremura argintul pe apoteoza de petale a castanului.

Luna și-a urmat calea-i fără de sfârșit, castanul și-a scuturat ploaia de visuri peste licărirea violetă a unei tămâioare, răsărită târziu în margine de drum.

Și-au amestecat petalele, castanul bătrân bătut de vânturi și de ploi, cu tămâioara pitică, pierdută printre firele de iarbă.

Luna nu și-a cufundat aurul în mări : rece și nepăsătoare și-a purtat tăcerea de ghiață printre fulgurarea schimbătoare a norilor de abur și fum, scuturați și spulberați de vânt.

Lucirea i-a fost întunecată și în nopțile senine și în cele întunecate umede de perdeaua cenușie adusă din cele patru zări.

Castanul și-a presărat florile de nea peste potirul fragil al tămâioarei.

Tămâioara și-a urcat aroma curată spre frunza crudă a castanului.

Și-au împletit sub soarele ocrotitor visul cald de Maiu.

Soarele și-a îndulcit lucirea arzătoare dela nămiezi și le-a fost naș din veșnicie.

Și din frunzișul tot mai bogat și mai compact au răsărit, mici și dese, castanele pentru mai târziu.

Tămâioara și-a plecat căpșorul și și-a picurat petalele ofilite, sub ocrotirea largă a castanului.

Luna și-a dus lucirea tot mai palidă, tot mai galbenă pe același drum de veacuri.

Cum ar putea un castan să-și poarte visurile spre licărirea

rece, tot mai imputinată, a unei fărâme de lut ce primește licărire fără de vieață de la soarele arzător, cum din veșnicie ?

Și într'o noapte, când suflul rece al iernii a doborât ultima frunză ruginită dintre crengile despuiate ale castanului peste firul plâpând al tîmâioarei, luna a vorbit din înălțimile înorate și reci spre castan :

- „De ce nu-ți îndrepti privirea ta plină de vieață spre trecutul meu ?

Nu-mi vezi sbaterea pe balta în care sunt țintuită și'n care mi-e drumul, mereu același ?

Pentru tine îmi prefir lumina argintie peste muritori.

Pu ești cel pentru care revin în fiecare noapte să-mi împlinesc destinul meu necruțător !“

Și-a răspuns atunci castanul, coborîndu-și ochii îngrijați spre tîmâioara care tremura în bruma ghețoasă :

- „Degeaba pleci privirea ta spre frunzișul meu bogat, degeaba aștepti fulguirea albă a florilor. Nu-i pentru tine, nu-i pentru vieața ta rece, de corp neînsuflețit.

Eu sunt muritor și tu ești nemuritoare ;

Dar din veacuri, destinul meu a fost să înfloresc, să rodesc și să-mi scutur podoabele la suflarea nemiloasă a crivățului.

Destinul tău, bulgăr de glod fără vieață și fără inimă, a fost să rătăcești mereu pe calea vieții tale fără țintă și popas, răsfrîngând lucirea soarelui.

Tu ești pierdută în hăuri.

Intre mine și tine e un zid de neapătruns prin secole zidul dintre însuflețit și neînsuflețit !“

Și-a tăcut în vîntul aspru.

... Își frînge castanul ramurile în plesnete reci, în crivățul înghețat. Oarbă, fără inimă și fără vieață, oglindă rece în care se resfrînge soarele, luna trece nepăsătoare printre norii sdrențuiți, departe, tot mai departe, bulgăr împrietit de lut.

RELU

Lic. Militar.

Toamnă

*In noaptea cu tăcerea-i sumbră,
Un vânt sălbatec bate'n geam.
Il văd năprasnic fugărind în umbră,
Gânduri pribege ce le am.*

*Bătrânul teiu își scutură'n tăcere
Vestmântu-i aurit și plânge...
Luna-i șoptește calda-i mângâiere,
Dar el trosnește, parcă s'ar înfrânge.*

*Nori groși apar în depărtare . . .
Ioăluind natura'n haina-i tristă . . .
Făcând apoi, o ultima sforțare,
Bătrânul=și pleacă fruntea obosită . . .*

*In plete-i cerne ploaia ei mărgele,
Și teiul plânge liniștit,
Visând frumoase aurite zile,
Adoarme'ncet de chinuri istovit.*

BCU Cluj / Central University Library Cluj

*Azi totu-i trist, doar vântul risipește
Bobitele de ploaie argintii.
E toamnă. Totul amorțește
Și totuși tu nu vrei să vii.*

*Vrei toamnă și în sufletu-mi pribeag
Să prindă rădăcină?
O vină, din odorul drag.
Durerea mi-o alină.*

SANDU SABĂU

cl. VIII lit. lic. „C. D. Loga“

EPIGRAMĂ

Unui epigramist, care scrisese o singură epigramă (epitaf)

Aici doarme pe vecie
Unul cu frumoase gânduri,
Ce-a murit de bucurie
Că scrisese patru rânduri.

TITI SĂRBU, Lugoj

ICOANE VECHI

*Pădure, dragă pădure
Cădere=ar frunza din tine
Să rămâi cu brațe goale
Din creștet până la poale
Pădure, dragă pădure.*

*C'am lăsat pustiu ogorul
Și=am lăsat rugina'n plug
Și=mi plângea tăcut răzorul
Când hain mi=ai furat dorul
Intr'un rătăcit amurg.*

*Pădure, dragă pădure
Lasă apele să'ngânø
Jalea grea, nemăsurată
Că=mi cunosc povestea toată
Pădure, dragă pădure.*

*... Intr'un rătăcit amurg
Ce hain mi=ai furat dorul ...
Și=mi plângea tăcut răzorul
C am lăsat rugina'n plug
Și=am lăsat pustiu ogorul.*

I. CERNĂIANU
l. ml.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Sentru mai târziu

Iubito, care=mi ești atâta de departe,
Mi=e dor de tine și îți scriu răvaș...

*Va trece multă vreme când, recitind răvașul,
Îți vei aduce=minte de=acel ce fi l=a scris.
Te vei gândi o clipă, așa ca la un vis.
Uitând apoi, viața=ți își va urma făgașul.*

*Eu voiu purta în suflet, aprinsă, ca o tortă,
Iubirea ce mă leagă de sufletul tău rece.
Oricât vei fi departe, oricât anii vor trece,
A dragostei făclie va arde mai cu forță.*

P.

MELODIE DE VALS

*Melodie risipită - vals frumos de-odinioară -
Oglindisi în mii de inimi: o mișcare de batistă,
Un sărut cu foc - în fugă - un sărut ce te doboară
Când ți-l amintești în taină - melodie de vals - tristă.*

*Melodia ta divină găsi 'n suflete nuanțe
Și atâția încercară o iubire - una doară
Sub aripa-ți de-ocrotire. Mulți ți-au închinat romanțe,
Dar nici una nu 'ntrecuse sunetele de vioară.*

*De-atunci serile senine le petreci doar în castele,
Unde principi și domnițe te'nțeleg și te ascultă,
Unde cad sacrele note cum din salbă cad mărgelile,
Unde visătoare 'n noapte vezi plângând câte-o adultă.*

*Sub a ta înfrigurare inima se dă uitării;
Visurile risipite - se 'ntrupează 'n glas de strună,
Vals fugar de-odinioară - ca talazurile mării -
Mulți făcuși și 'n astă seară de s'au spovedit la lună.*

IONITĂ BUFTEA (L. C.)

Sonet

dedicat D-rei By.

<i>Ca din joacă, epurași</i>
<i>Calcă iarbă sub picioare,</i>	<i>Astfel tu=ai făcut cu mine:</i>
<i>Lâng'o floare 'mbobocită,</i>	<i>Mi=ai obișnuit gândirea</i>
<i>Ca să=i facă drum spre soare.</i>	<i>Să se 'ndrepte doar spre tine.</i>

<i>Insă vrând să=i facă bine,</i>	<i>Dar... ți=s'a răcit iubirea...</i>
<i>I-au produs un rău mai mare,</i>	<i>Și'n loc de zefir îmi vine</i>
<i>Căci zefirul prea sburdalnic</i>	<i>Uraganul... părăsirea...</i>
<i>An 'ndoit=0 și o doare.</i>	

MIHAI MOLNAR, Beiuș

Imi cântă

(din cuibul amintirilor)

In fiecare seară,
 Aud o ghtară
 care imi cântă
 melodia visurilor mele
 și imi frământă
 inima și amintirile.

Taci ghtară,
 Melodia ta mă înfioară
 Ea imi aprinde focul dragostii
 Focul inimii,
 Și simt că nu mai pot
 Să suport,
 Să reinvie un trecut
 Ce n'am putut
 Să-l fac al meu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj
 In fiecare seară, imi cântă o ghtară
 Melodii pe care le-am cântat și eu,
 Atunci te-aveam aproape și luna ne râdea
 Acuma-mi plânge inima mereu.

Dute ghtară și ia-mi cu tine
 durerea mea,
 Sunt mulți ce-așteaptă cântarea ta
 te-așteaptă dragostea.

In fiecare seară
 Aud o ghtară

— — — — —

Sublt. GH. VLĂDOIU

Din viața sburătorilor

E cald. — La umbra tufelor, culcați pe spate și urmărind tălăzuirea valurilor de vată pufoasă ce se alungă pe seninul cerului stau sburătorii : Sunt veniți din toate colțurile țării și s'au înfrățit pentru același ideal :

Aceiași năzuință pornită sălbatec din piepturile de pasăre îi mână pe calea curată a înaltului :

Deasupra lor frunzele au prins a tremura ușor, o undă de vânt a venit de undeva de departe, din spre linia albăstrie a munților ce se estompează la orizont, aducându-le cu ea murmurul izvoarelor și boarea răcoroasă a pădurilor.

Acolo sus a început a se desena o formă sveltă de pasăre ce se apropie, într'un susur lin, de pomi printre ale căror crengi se ațintesc ochii celor culcați.

Pe drum, lumea se oprește și-și pune mâna streășina la ochi, să deslușească mai bine arătarea, într'un porumb înalt cât statul și-a îndreptat spinarea o bătrână și ițcu mâna la gură, urmărește minunată, rotirile pasărei ce nu dă din aripi, un tren, negru de furingine, aleargă încolăcindu-se ca un balaur printre colinile din zare ; iar din curtea uni case se vede fluturându-se o maramă roșie.

Le vede toate cel de sus în sborul lui lin și fără șgomot.

Aripile despică marea de azur, cu un fășăit susurat melodios : e atâta frumuseță și atâta pace aci sus.

Și vezi toate atât de mici, reduse la mărimea unui simetric-joc de cuburi, vezi case albe cu coperișurile roșii, mici ciupeci presărate pe coastele verzi ale dealurilor, vezi oameni, furnici harnice alergând grăbite în goana după pâine, oprindu-se o clipă și cercetând cerul, iar mai în colo ascunse printre sălcile zavoiului, vezi pascănd liniștite turmele de vite.

Ți-ai rotit ochii de jur împrejur și ai cuprins din înalt, firea și frumusețile ei : Ești beat de frumos, te simți desprins de lut, liber, în spațiul fără margini, pasăre a lui Dumnezeu, ridi, cată prin priceperea oamenilor :

Ești fericit, trăești cu toată intensitatea clipele de înălțare.

... ..

De acolo de sus, ochii tăi au zărit pe camarazii culcați la

umbră, cari urmăresc pasivi și cunoscători, rotirile păsarei ce conduce.

Un gând năstrușnic îți trece prin minte.

Ce ar fi?

Numai să nu te vadă instructorul! Iată-l culcat mai încolo, cu pălăria lui albă trasă pe ochi. Doarme:

- Ce e nebun? murmură cei de jos, ridicați într'un genunchi cu ochii pironiți pe pasărea, care după ce a înclinat pe o aripă, se prăvălește în șuerul ascuțit al sârmelor peste locul unde-și făceau siesta.

Și pică, pică mereu, ca un bolid, năzuind să prăbușească lumea:

Deasupra pomilor a redresat brusc, involburându-le crestele cu șuierul ei, iar camarazii, au văzut bine cum de sub cască rădea fericit sburătorul.

- A trecut ca o nălucă și a mers la firul ierbii drum lung, ca apoi să se așeze cuminte pe pământ, să legene din aripă și să cadă apoi ostenită parcă, pe una din ele.

Acum a început viața de stup harnic, viața de du-te vino, a celor înfrățiți cu cerul.

Rând pe rând se ridică pasărea măiastră spre zare, purtându-și cărmaciul spre împlinirea vieții lui și iarăși vine cuminte pe pământ, spre a lua pe altul pentru împlinirea aceluiași vis, aceleiași vieți.

... ..

S'a îmbrăcat în purpură cerul, peste crestele munților se vede doar flacăra roșie a apusului; apoi se întunecă, de undeva din tainele negre ale pădurii, noaptea începe să-și țeară mantia-i de întunec, se aprind rând pe rând licuricii în ciupercile presărate pe coastă și de undeva sună a dor un tulnic.

Atunci, ochii sburătorilor se ridică întrebând cerul și desleagă taina vieții lor printre pusderia de candelă ce fâlfăie acolo sus, sus de tot, în albastrul întunecat, din care s'a desprins o stea și care alunecă strălucitoare pe cer cu lungea-i mantie de lumină, ca apoi să piară înghițită de haosul negru al zărilor fără de margini.

THEO
C. D. L.

EPIGRAME

Lui Olaru inspirat, de
epograma lui: „Unui avar“

Haği-Tudose-i un consacrat
Iar Hapagon, avar de soi;
Dar zeul spirit când ți-a dat,
I-a întrecut pe amândoi ...

Lui Plumbaș Petru pentru:
„Amintirea ta regret“

„Am venit și te aștept
Floarea mea aleasă“ ...
„N'aștepta că-i în zadar:
De mult e culeasă.

Pălăceanu V. Lic. Mif. M. V.

Lui Olaru, în concluzie

Sărăciu ta cu duhul
Mi-a cam sgândărit nădeful.
Ai norocul că nu-i boală,
Că de-ar fi ți-ar fi fatală!

Radur X. Siibu.

Autoarei bucații: „Vara“

Un țăran, un car cu boi,
Zepușeala lui Cuptor:
Soare! colb ... și-i vai de noi
Și de bietul cititor.

Pălăceanu V. Lic. Mif. M. V.

RECENZII

Valeria Căltiman: Mama, generatoare de viață românească. Astra. Colectia; Neam și Familie. Sibiu, 1942.

Constatarea făcută adesea — de critici ori de cetitorii chiar — că se scrie prea mult, nu e pornită, pe cât s'ar părea, din vreo estimație, relativă sau absolută, asupra cantității de cerneală și hârtie consumată. Căci în acest domeniu, spiritual și sufletesc, măsura justă a timpului pierdut sau câștigat, ocupându-te cu un anumit lucru, nu e cea curent numită: obiectivă, măcinată de tictaclul mărunț și regulat al unui ceasornic, ci e tocmai cea subiectivă. Timpul e lung și gol sau prea scurt și plin de regretul de a nu-l mai putea prelungi, după conținutul de valoare ce i-a zămislit clipa. Și nici cât se scrie oris'a scris — mai ales în scrisul ideologic — nu e prea mult ori prea puțin, decât după necesitatea reală a vieții active, a cărei îndreptar vrea să-i fie scrisul, iar nu după închipuita îngrijorare de mărunț — în grije — filosof ce se străduiește a se scărpină la urechea dreaptă cu mâna stângă, pe după cap!... chiar dacă o face în... mod literar.

Iar, de-ar fi să se întrebe cineva: când, doamne, vom putea exclama că s'a scris prea mult despre cea din a cărei jertfă ținem azi și oricând, peana și cartea în mână, viața în toată ființa noastră: mama!

Dar s'a scris atât de puțin! Când te gândești că nu începi bine a silabisii abecedarul vieții sociale, și te și vezi nevoit să-ți îndreptezi microscopul atențiunii cercetătoare asupra *celulei* ei: familia, identicul etimologic și activ al femeii! Iar femeia, devenind mamă devine cu adevărat soție, devenind mamă simte cu adevărat — prin copiii ei — ce însemnează a fi soră și frate, devenind mamă își simte intradevăăr fiecare grije și dureri, orice înăltare și bucurie și tot fiorul vieții ei — din fum și pulbere trecătoare, ce sunt toate ale oamenilor, — prinzând mădulare de dăinuire spre veșnicie.

S'a scris atât de puțin și s'a uitat atât de mult să se dea nume de laudă și pomenire în graiul scrisului, acestei jertfe și înălțări a mamei, încât primii pași ai Bibliotecii Aстреi, reprezentați prin această carte, par a fi făcuți în pustiu...

Dar pașii rodnici, rezeamați de toiagul credinței ce scoate apă din uscăciune, punctează cu oaze de indemn drumul ce-l deschide, ori numai reaminteste, altora și tuturor.

În cele aproape 150 de pagini ale cărții, dna Valeria Căliman, nu lasă o răscură de întrebare și și început de problemă fără grija unei fântăni de popas pentru gândurile pe care le îndrumă pe aici ca de s'o găsi apoi un suflet mai ajutat de puteri de afară și dinăuntru, să poată încropi aici *han* de faptă, pentru mai îndelungată poposire și mai întăritoare mâncare pe drumul și viața pe care trebuie s'o avem atât de dragă: a mamei.

Mama ca „generatoare de viață - trup, suflet;” mama în familie, în structura ei intimă: căsătorie, soție, maternitate, mama în familia românească, în aspectele ei istorice, sociale și naționale (limbă, tradiție, credință); mama ca educatoare, . . . sunt aceste răscruci cărora le deschide drum capitolele cărții.

Iar mama, în națiunea noastră, chiar de pare a țipi din literatura milităntă (nu din cea ...literară, unde e atât de dragă, de la Mama lui Ștefan cel Mare și până la „Mama” lui Creangă și Coșbuc) n'a lipsit niciodată de acolo de unde ea e faptă, de-acolo de unde izvorăsc și au izvorit toate virtuțile neamului, virtuți a căror nume de eroi au avut totdeauna alături de ei un nume de mamă. Nume ce l-au rostit în șoaptă pe care ori cât de nesimțit ar pune-o vântul vremii de pe buzele clipei, o aude Istoria.

Autoarea nu uită capitolul „Figuri reprezentative” pe care îl închină Lor, și spicuește nume ce ilustrează: Doamna Maria Brâncoveanu, Anastasia Șaguna, Zoe Goleșcu, Sevastia Mureșan . . . Iar la urmă contribuții anonime - pe care îl ilustrează cu exemplul viu și cald al Mariei Branice, scrisoarea autoarei - deschide inima fiecărui om ce ascunde în taințele cele mai dragi ale sufletului un nume de mamă, pentru ca să poată mai ușor primi și înțelege capitolul final „Îndrumări de viitor”, așa cum cere problemele lui.

„Educația fetelor” - readucerea la falsă, *nefemenina*, ogașe a funcționarismului, la locul real de susținătoare morală prin cinste și muncă, a familiei -; și „Problema natalității” - mai ales în aspectul ocrotirii ei sociale; nu prin false rezolvări de problemă care ajută oarecum familia care se susține mai ușor singură atunci când dictonul „lângă doi, mănâncă și al treilea”, și apoi o uită, aceiași familii, (chiar de-i adaugă minuscule sporuri, de remunerație) până - eventual ajunge exemplar de muzeu. Ca și cum mândria națională (care în „familia numeroasă” își are cel mai - și poate singurul - rodnic de bușeu) ar fi menită să fie întrebuințată doar în simboluri și nu în fiecare atom al întregii ființe a Neamului!

Acestei probleme, conlușie a cărții și condiție a Vieții Naționale, i-se cuvine sub sancțiunea viitorului Neamului, rezolvare reală.

Iar autoarei, dna Valeria Căliman, și Aстреi - prin organele ei și cl Prof. Dr. Iuliu Moldovan, președintele Aстреi, care prefațează cartea, - închinare de laudă.

